

de øvrige arvinger. Den ville desuden ikke kunne undgå at få virkning også for de private skifter, idet den privat skiftende arving altid kunne være sikker på, at han kunne få realiseret sit ønske om vurdering, forhåndsbesked eller påklage, hvis han forlangte overgang til offentlig skiftebehandling.

Det vil næppe være muligt at praktisere en regel om, at der skal kunne kræves vurdering eller forhåndsbesked specielt af den arving, der skal have det pågældende aktiv udlagt. Spørgsmålet om forhåndsbesked og vurdering har ofte interesse på et tidspunkt, hvor der endnu ikke er truffet endelig beslutning om, hvem der skal have aktivet udlagt. I øvrigt opstår spørgsmålet, hvorledes arvingen skal kunne dokumentere, at han er „udpeget“ som den kommende udlægsmodtager. Hvis det øvrige bo ikke ønsker vurdering foretaget eller forhåndsbesked, ønsker man næppe heller at erkende, at den pågældende arving er udpeget.

Specielt med hensyn til adgangen til at klage bemærkes, at det medfører en række vanskeligheder, hvis der gives klageadgang til en anden end den, der har haft rådighed over sagen i første instans. Det vil betyde, at sagen i anden instans antager en anden karakter, oplysningsmæssigt og retligt, og det vil igen medføre, at det grundlæggende arbejde i sagen må overtages af landsskatteretten. Dette kan allerede ud fra hensynet til en hurtig behandling ikke anses som hensigtsmæssigt. Det vil tværtimod med ret stor sikkerhed medføre, at boets behandling også trækkes i langdrag.

En klageadgang for andre end boet vil i øvrigt kunne bevirke, at boet fristes til at forlade sig på, at de interesserede dog har en klageadgang, og en sådan ordning vil også betyde, at tyngdepunktet i en del sager vil blive behandlingen i anden instans, således at en sådan behandling ikke vil kunne undgås.

Spørgsmål 5.

Hvorfor kan skattemyndighedens afslag på en anmodning om forhåndsbesked ikke påklages?

Svar.

Forinden spørgsmålet behandles, skal det bemærkes, at forhåndsbeskeden er tænkt

som et praktisk hjælpemiddel, der stilles til rådighed for boerne på et forholdsvis tidligt tidspunkt, hvor det endnu ikke er aktuelt at foretage de skatteansættelser m. v., hvori forhåndsbeskeden til sin tid vil indgå. Hvor sagen ikke er forsvarligt oplyst, er det derfor ikke tvingende nødvendigt, at der på dette tidlige tidspunkt træffes afgørelse om de spørgsmål, hvorom boet har ønsket forhåndsbesked, idet afgørelsen kan vente, indtil den bliver aktuel ved skatteligningen, ved beregningen af passivposter efter kildeskattelovens § 33 A o.s.v.

Såfremt skattemyndigheden trods de mangelfulde oplysninger skulle træffe en afgørelse på det omtalte tidlige tidspunkt, ville den i vidt omfang være henvist til at bygge på et skøn. Sådanne skønsmæssige afgørelser er ifølge sagens natur altid forbundet med usikkerhed, og efter finansministeriets opfattelse ville det hverken stemme med boets og arvingernes interesser eller med det offentlige skattemæssige interesser, hvis der var pligt til at træffe en sådan afgørelse med bindende virkning på et tidspunkt, hvor det ikke er tvingende nødvendigt.

Som følge af det anførte kan skattemyndigheden efter den foreslåede § 33 A, stk. 5, i kildeskatteloven afslå at give forhåndsbesked, såfremt skattemyndigheden skønner, at sagen er så utilstrækkeligt oplyst, at det ikke er muligt at give en forsvarlig forhåndsbesked.

Såfremt landsskatteretten efter klage fra boet skulle kunne tilsidesætte skattemyndighedens skøn over oplysningernes tilstrækkelighed, måtte det forudsættes, at landsskatteretten på grundlag af de for den foreliggende oplysninger kunne danne sig et selvstændigt skøn, jfr. herved besvarelsen af spørgsmål nr. 13. Hvor boet ikke fremlagde andet materiale for landsskatteretten end de oplysninger, skattemyndigheden har anset for utilstrækkelige, må man derfor regne med, at landsskatteretten i langt de fleste tilfælde ville henholde sig til skattemyndighedens skøn og stadfæste afslaget på anmodningen om forhåndsbesked. I den slags tilfælde ville en klageadgang altså ikke have praktisk betydning; men den ville øge arbejdspresset i landsskatteretten.

Hvor landsskatteretten fandt grundlag